

[Justitsministeren.]

bidrage til yderligere at forbedre vilkårene for varedistribueringen. Men det er klart, at politiet ikke kan acceptere standsninger, der enten er farlige, eller som er til betydelig gene for færdslen.

Lad mig føje til, at de nye regler jo kun har haft så kort en gyldighedsperiode. Vi har dog håb om, at efterhånden som de bliver almindeligt anerkendt, vil de medføre, at antallet af ulovlige parkeringer af private biler reduceres væsentligt eller helt ophører, sådan at varebilerne får deres rimelige chance for at komme af med varerne.

Hans Kjær: Jeg takker justitsministeren for redegørelsen og kan ikke være uenig i, at man må have håbet om, at den problemstilling, der er opstået, vil bedres, efterhånden som man kan gøre nogle erfaringer. Imidlertid er situationen jo præget af, at det nye parkeringskorps ikke udviser den tolerance, som justitsministeren redegjorde for at politiet hidtil havde udvist.

Må jeg som baggrund for et tillægsspørgsmål erindre justitsministeren om, at ved revisionen af hyrevognsloven, som trådte i kraft den 1. januar 1971, gennemførte man en bestemmelse om, at visse kommuner kunne pålægges en pligt til at oprette holdepladser for hyrevogne. Ville justitsministeren, hvis nu erfaringerne ikke viser sig at føre til det ønskede resultat, overveje, om man med dette som mønster kunne pålægge kommunerne at indrette særlige holdepladser, der var i hvert fald tidsbegrænset reserveret for af- og pålæsning af varer?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Uden at afgive noget bindende løfte tør jeg nok herfra sige, at ethvert rimeligt forslag, som er egnet til at fremme trafikken i gaderne, vil blive taget op til overvejelse, for det er simpelt hen vores pligt at overveje enhver hensigtsmæssig foranstaltning, som er tjenlig til at fremme trafikken afvikling. Jeg erkender, at det er et stadig større problem; og om vi kan finde lige akkurat den løsning, der kan hjælpe på de problemer, som hr. Hans Kjær specielt interesserer sig for, kan jeg ikke sige i dag; men at vi vil overveje ethvert rimeligt forslag herom, kan jeg godt give tilsagn om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Johan Nielsen* til kirkeministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage for at fremme demokratiet i folkekirken, jævnfør en artikel om kirkeligt demokrati, som stod i Politiken søndag den 14. maj 1972?“

Johan Nielsen: Vi lever i en tid, hvor der bliver talt meget om demokrati, om demokrati på arbejdspladsen, om demokrati på de højere læreanstalter, om demokrati i hjemmet, om demokrati i skolen, om demokrati på hospitaler osv. Men der er en celle i vort samfund, som tilsyneladende ikke har fulgt med, og det er folkekirken. Når jeg skal skrive til den højtærede kirkeminister, kan det ikke nytte; at jeg kender hende særdeles godt; jeg skal sende brevet til min provst, som så skal sende det til vores biskop, som så sender det igen til kirkeministeren, og så går det tilbage den samme vej med påtegninger. Det er tydeligt, at det er en reminiscens fra den tid, hvor den enevældige potentat havde sine posekiggere på strategisk vigtige steder.

Et andet område inden for kirken, hvor det lader noget tilbage at ønske med demokratiet, er med hensyn til menighedsrådene, og mit spørgsmål er foranlediget af en artikel om kirkeligt demokrati, som stod i Politiken søndag den 14. maj d. å. Det er menighedsrådene i Osted-Allerslev sogne, som enige sammen med deres sognepræst har søgt om at få andre kirketider end de normale, nemlig froprædiken kl. 9 og højmesse kl. 11. Det har de fået afslag på, og det er vi nogle stykker som ikke rigtig kan forstå. Vi mener, at det må da være menighedsrådene og sognepræsten, som tilsammen kan blive enige, og som så bestemmer, hvornår kirketiderne skal være.

Det er derfor, jeg henvender mig til den højtærede kirkeminister og spørger, hvad hun agter at foretage sig, for at vi kan få demokrati i folkekirken.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Vi har i dette land en folkekirkelig ordning og en folkekirkelig lovgivning, som stort set har fungeret tilfredsstillende i det meste af dette århundrede, og med tilfredsstillende skal forstås, at den løste de opgaver, som stilledes den, og at den gav de mennesker, som skulle arbejde i den, enten som ansatte eller